

ทำอย่างไรเราจึงจะสื่อสารกันด้วยภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น?

วิรัช ครุเลิศล้ำวาณิช

สถาบันเทคโนโลยีแห่งโตเกียว

บทนำ

แรงดลใจอันหนึ่งที่ทำให้คิดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เนื่องจากว่าผู้เขียนได้อ่านบทความภาษาไทยบางบทความแล้ว รู้สึกว่าเข้าใจยาก. โดยเฉพาะ บทความเชิงวิชาการ ที่เขียนเกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ มีความคลุมเครือมาก. ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เราต้องการความชัดเจนสูง และความแม่นยำในการถ่ายทอดความคิด สำหรับบทความประเภทนี้เป็นอย่างมาก.

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราทรงริเริ่มใช้เครื่องหมายวรรคตอนมานานแล้ว, ดังจะให้เห็นจากหนังสือที่ทรงแปล เช่น “นายอินทร์ ผู้ปิดทองหลังพระ” (2536), “ติโต” (2537), หรือหนังสือที่ทรงพระราชนิพนธ์เอง เช่น “พระมหาชนก” (2539), เป็นต้น

ทางราชบัณฑิตยสถานก็ได้อุบัติเห็นความสำคัญของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเช่นกัน, โดยได้จัดทำหนังสือ “หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ” (2530,2531) ออกเผยแพร่.

ในฐานะที่เป็นนักวิจัยคนหนึ่ง, ผู้เขียนเห็นว่าการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน เป็นอุปสรรคอันหนึ่งในการพัฒนาความรู้ และเทคโนโลยีสมัยใหม่. โดยเฉพาะในสังคมที่เต็มไปด้วยข้อมูลและข่าวสารด้วยแล้ว, เราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ. ผู้เขียนจึงขอเป็นคนหนึ่งที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาสื่อของเราให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป เพื่อการเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต.

บทความนี้เป็นเพียงบทความเบื้องต้นในการแสดงความคิดเห็น, ผู้เขียนจึงได้รวบรวมมาเฉพาะข้อมูลพื้นฐาน และตัวอย่างในการชี้ให้เห็นถึงอุปสรรคอันแท้จริง. บทความนี้เองก็ได้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อแสดงให้เห็นเป็นเพียงตัวอย่างเท่านั้น, เนื่องจากว่ายังเป็นการยากที่จะเขียนให้เป็นกฎเกณฑ์มากกว่านี้ได้ในขณะนี้. บทความนี้มีจุดประสงค์เป็นเพียงข้อเสนอแนะเท่านั้น. ผู้เขียนคิดว่าคงจะได้มีโอกาสชี้แจงในรายละเอียดให้มากกว่านี้อีก.

1. อุปสรรคเนื่องจากการไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

การที่เราไม่นิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยนั้น ทำให้เราสามารถเขียนบทความต่างๆ ได้โดยง่าย. เราสามารถแสดงความคิดได้อย่างหลากหลาย และเป็นอิสระมาก. เราสามารถเพิ่มอรรถรสให้แก่บทความที่เขียนได้ โดยอาจให้ผู้อ่านคิดและพิจารณาความกันเอง. สิ่งนี้เองเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้บทความๆ หนึ่งมิได้หลายความหมาย และตีความได้หลายแง่หลายมุม, ซึ่งเป็นวิธีการอันหนึ่งสำหรับการเพิ่มรสชาติให้แก่บทความที่เขียนได้. แต่ในขณะเดียวกันนั้น, ทำให้บทความนั้นๆ เกิดความกำกวม, ซึ่งไม่เหมาะกับการสื่อความหมายที่ต้องการความถูกต้องและชัดเจน, ดังเช่นบทความทางวิชาการ หรือ กฎระเบียบต่างๆ.

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่สามารถพบได้ในบทความตีพิมพ์ทั่วไป. ผู้เขียนนำมาเป็นตัวอย่างเพื่อชี้ให้เห็นถึงปัญหาต่างๆ ในการสื่อความหมาย รวมถึงผลที่เกิดจากการไม่นิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอน, โดยสรุปออกเป็นข้อๆ ดังต่อไปนี้.

“ ...

รายละเอียดที่น่าสนใจของการบรรยายมีดังนี้คือ

จากการศึกษาศักยภาพการแข่งขันของ
อุตสาหกรรมไทยของ นายเดวิด ดอล
ลาร์ หัวหน้าแผนกเศรษฐกิจ ธนาคารโลก

} ก.

ปัญหาการส่งออกที่ตกต่ำอย่างต่อเนื่องของ
ประเทศไทยนั้น มีสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ
คือ ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกส่งผลให้
ปริมาณการค้าระหว่างประเทศลดลงไปตาม
ความต้องการ ขณะเดียวกัน ยังเกิดจากการ
ขาดประสิทธิภาพในการแข่งขันของผู้ส่งออก
ไทยเองด้วย

} ข.

... “

1.1 ข้อความที่ขาดกริยาหลัก, ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากการที่เราไม่ได้คำนึงถึงหน่วยที่เป็นประโยค, การที่ไม่มีการใช้เครื่องหมาย “มหัพภาค” เพื่อบอกขอบเขตของประโยค มักทำให้เราลืมไปว่าต้องการจะสื่ออะไร.

ย่อหน้า ก. ทั้งย่อหน้าเป็นเพียงบุพบทวลีซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจให้ได้ว่า ย่อหน้าถัดไปเป็นผลจากการศึกษาของ นายเดวิด. เราลองมาดูอีกย่อหน้าหนึ่ง:-

“ ...

จากการสอบถามความเป็นไปยังบริษัทส่ง
ออก 842 บริษัท ซึ่งอยู่ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สิ่งทอ แปรรูปอาหาร ชิ้นส่วนรถยนต์ โดย
ร้อยละ 50 เป็นบริษัทส่งออกสินค้า และร้อยละ
25 เป็นบริษัทลูกของต่างประเทศที่ต้อง
ผลิตสินค้าไปให้บริษัทแม่ในประเทศต่างๆ คือ
พื้นฐานของบทสรุปทั้งหมด

... “

จากย่อหน้าข้างบน, เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้อ่านจะรู้ว่าผู้เขียนต้องการจะบอกว่า อะไรคือพื้นฐานของบทสรุป. นอกเสียจากว่า ผู้เขียนจะใส่คำว่า “ผล” หน้าย่อหน้าข้างบน. แต่ประโยคที่ได้ก็ไม่สละสลวย ทั้งยังเข้าใจยากอีก. จึงเกิดข้อสังเกตดังในข้อ 1.2.

1.2 นามวลีที่มีบทขยายยาวมาก และไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนใดๆ, ทำให้หากกริยาหลักของประโยคไม่ได้ หรือค่อนข้างลำบาก.

1.3 ความไม่สอดคล้องกันของข้อความที่เขียน ดังเช่นในย่อหน้า ข., ที่บอกว่า “มีสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ”. ประการที่หนึ่งอาจเดาได้ว่าเป็น “... ผลกระทบจาก ...”, แต่อีกประการคืออะไร? คงจะเป็นข้อความหลังคำว่า “ขณะ

เดียวกัน”, คือ “... ยังเกิดจาก ...”. ประการที่หนึ่งใช้นามวลีอธิบาย, ส่วนอีกประการหนึ่ง, ใช้กริยาวลีอธิบาย. และ ยังมีที่น่าติดใจอีกอย่างหนึ่ง, คือว่า ผู้เขียนพยายามจะพูดถึงสาเหตุ แต่กลับใช้คำว่า “ผล” กับ “เกิดจาก”, ซึ่งไม่เกี่ยวกับสาเหตุเลย.

ข้อสังเกตที่หยิบยกขึ้นมานี้เป็นเพียงตัวอย่างที่พบเห็นได้โดยง่ายเท่านั้น ปัญหายังคงมีอีกมาก. ผู้เขียนคิดว่าเราสามารถให้เครื่องหมายวรรคตอน ทั้งเพื่อการลดความกำกวม, และการเป็นตัวนำให้เรายึดเพื่อเขียนให้ได้ข้อความที่ชัดเจน และสื่อความได้อย่างถูกต้อง.

2. หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

หลักเกณฑ์ต่างๆ ที่นำมาเสนอในบทนี้ สรุปมาจากหนังสือ “หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และเครื่องหมายอื่นๆ” พิมพ์ครั้งที่ 2 ของราชบัณฑิตยสถาน. เนื่องจากบทความฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อเผยแพร่การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยสำหรับภาษาปัจจุบัน, ผู้เขียนจึงสรุปมาเฉพาะในส่วนที่ใช้ในภาษาปัจจุบันเท่านั้น. เนื้อหาบางส่วน ผู้เขียนตั้งใจปรับแต่ง และแก้ไขตามศักราชภาพ ให้เหลือในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยคโดยเฉพาะ. การใช้อื่นๆ สามารถอ้างอิงได้จากต้นฉบับ.

สำหรับเครื่องหมายวรรคตอนโบราณนั้น ผู้เขียนยังคงสนใจอยู่ และคิดว่าเป็นเอกลักษณ์ของภาษาไทยด้วย. นอกจากนี้ในปัจจุบัน ยังได้มีการกำกับโครงสร้างของบทความ, เช่น SGML (Standard Generalized Markup Language), HTML (Hyper Text Markup Language), XML (eXtensible Markup Language) เป็นต้น, เพื่อการเก็บเป็นฐานข้อมูล. โดยส่วนตัวแล้ว, ผู้เขียนคิดว่าเครื่องหมายวรรคตอนโบราณจะเป็นต้นแบบที่ดีที่สุดสำหรับการวางโครงสร้างให้กับโครงสร้างของบทความในภาษาไทย. โอกาสหน้าหลังจากที่ได้ศึกษาโดยละเอียดแล้ว จะนำมาเสนอต่อไป.

ในการพิมพ์ครั้งที่ 2, ราชบัณฑิตยสถานได้รวบรวมเครื่องหมายวรรคตอนไว้ 23 ชนิด ยกเว้น “เว้นวรรค”. ตารางที่ 1.1 ได้รวมเอา “เว้นวรรค” เข้าไว้ด้วย เนื่องจากเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอันหนึ่ง เพราะภาษาไทยไม่มีการใช้ “เว้นวรรค” ระหว่างคำ แต่มีใช้เมื่อต้องการข้อความ หรือลดความกำกวมที่อาจจะเกิดขึ้นได้.

ลักษณะการใช้ของเครื่องหมายวรรคตอนคล้ายกับในภาษาอังกฤษมาก. ราชบัณฑิตยสถานไม่ได้เขียนไว้ชัดเจน แต่ก็พอจะสันนิษฐานได้. ฉะนั้นผู้ที่ระวังเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนบทความภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ก็คงจะเข้าใจได้โดยง่าย.

ตารางที่ 1.1 เครื่องหมายวรรคตอน และเครื่องหมายอื่นๆ

	ชื่อเรียก	สัญลักษณ์
1.	มหัพภาค	.
2.	จุลภาค	,
3.	อัฒภาค	;
4.	ทวิภาค	:
5.	วิภัษภาค	:-
6.	ยัติภังค์	-
7.	วงเล็บ(นขลิขิต)	(...)

8.	วงเล็บเหลี่ยม	[...]
9.	วงเล็บปีกกา	{...}
10.	ปรัศนี	?
11.	อัศเจรีย์	!
12.	อัฒประกาศ	"
13.	อัฒประกาศเดี่ยว	'
14.	ไม้ยมก หรือ ยมก	๗
15.	ไปยาลน้อย หรือ เปยยาลน้อย	๗
16.	ไปยาลใหญ่ หรือ เปยยาลใหญ่	๗๗
17.	ไต่ปลา หรือ จุดไต่ปลา	...
18.	เส้นประ	—
19.	เสมอภาค หรือ เท่ากับ	=
20.	สัญประกาศ	(เส้นใต้คำ/ข้อความ)
21.	บุพสัญญา	(แทนข้อความบรรทัดบน)
22.	มหัตถสัญญา	(ย่อหน้า)
23.	ทับ	/
24.	เว้นวรรค	

2.1 ข้อแนะนำสำหรับการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และเครื่องหมายอื่นๆ

1. มหัพภาค “ . “

- (1) ใช้เพื่อแสดงว่าจบประโยคหรือจบความ.

2. จุลภาค “ , “

- (1) ใช้แยกวลีหรืออนุประโยค เพื่อกันความเข้าใจสับสน.
- (2) ใช้คั่นคำในรายการ ที่เขียนต่อๆ กัน โดยเขียนคำว่า “และ” หรือ “หรือ” อยู่หน้ารายการสุดท้าย. อาจใส่เครื่องหมายจุลภาคไว้หน้าคำว่า “และ” หรือ “หรือ” ก็ได้ เพื่อการแยกกลุ่มให้ชัดเจน.

3. อัฒภาค “ ; “

- (1) ใช้แยกประโยคเปรียบเทียบออกจากกัน.
- (2) ใช้แบ่งประโยค, กลุ่มคำ หรือกลุ่มตัวเลข ที่มีเครื่องหมายจุลภาคอยู่แล้ว, ออกเป็นส่วน เป็นตอนให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น.

4. ทวิภาค “ : “

- (1) ใช้แทนคำว่า “คือ” ในการแจกแจงความหมาย.
- (2) ใช้หลังคำว่า “ดังนี้”, “ดังต่อไปนี้”, ฯลฯ เพื่อแจกแจงรายการ.

5. วัจนภาค “ :- “

- (1) ใช้หลังคำว่า “ดังนี้”, “ดังต่อไปนี้”, ฯลฯ เพื่อแจกแจงรายการ.

6. ยัติภังค์ “ – “
- (1) ใช้เขียนไว้ที่จุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำ, ซึ่งจำเป็นต้องแยกเขียนคนละบรรทัดกัน.
7. วงเล็บ(นวลิจิต) “ (...) “
- (1) ใช้กันข้อความที่ขยายหรืออธิบาย จากข้อความอื่น.
8. วงเล็บเหลี่ยม “ [...] “
- (1) ใช้กันข้อความที่ขยายหรืออธิบาย จากข้อความอื่น.
9. วงเล็บปีกกา “ { ... } “
- (1) ใช้กันข้อความที่ขยายหรืออธิบาย จากข้อความอื่น.
10. ประศนี “ ? “
- (1) ใช้เมื่อสิ้นสุดความหรือประโยค ที่เป็นคำถาม.
- (2) ใช้หลังข้อความ เพื่อแสดงความสงสัยหรือความไม่แน่ใจ.
11. อัศเจรีย์ “ ! “
- (1) ใช้เขียนหลังคำ, วลี หรือประโยคที่เป็นคำอุทาน.
12. อัณประกาศ “ ” “
- (1) ใช้เพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้น เป็นคำพูด.
- (2) ใช้เพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้น คัดมาจากที่อื่น.
- (3) ใช้เพื่อเน้นข้อความนั้นให้เด่นชัด.
13. อัณประกาศเดี่ยว “ ‘ ‘ “
- (1) สามารถใช้แทน “อัณประกาศ” ได้.
- (2) ใช้เมื่อเป็นข้อความที่ซ้อนอยู่ในข้อความภายใน “อัณประกาศ”.
14. ไผ่ยมก หรือ ยมก “ ๗ “
- (1) ใช้เขียนหลังคำ, วลี หรือประโยค เพื่อให้อ่านซ้ำคำ, วลี หรือประโยคอีกครั้งหนึ่ง.
- (2) ไม่ใช่ “ไผ่ยมก” หลังคำหรือบทความ คนละคำหรือคนละบทความกัน.
15. ไผ่ยาลน้อย หรือ เปยยาลน้อย “ ๗ “
- (1) ใช้ละคำที่รู้กันดีแล้ว, โดยละส่วนท้าย, เหลือแต่ส่วนหน้าของคำไว้พอเป็นที่เข้าใจ.
- (2) ใช้ละส่วนท้ายของวิสามานยนาม ซึ่งได้กล่าวมาก่อนแล้ว.
16. ไผ่ยาลใหญ่ หรือ เปยยาลใหญ่ “ ๗๗ “
- (1) ใช้สำหรับละข้อความข้างท้ายที่อยู่ในประเภทเดียวกัน, ซึ่งยังมีอีกมาก แต่ไม่ได้นำมาแสดงไว้.
17. ไผ่ปลา หรือ จุดไข่ปลา “ ... “
- (1) ใช้สำหรับละข้อความที่ไม่จำเป็น หรือไม่ต้องการกล่าวให้เห็นชัดเจน.
18. เส้นประ “ — “
- (1) ใช้สำหรับละข้อความที่ไม่จำเป็น หรือไม่ต้องการกล่าวให้เห็นชัดเจน.
19. เสมอภาค หรือ เท่ากับ “ = “
- (1) ใช้เขียนระหว่างคำ หรือข้อความ เพื่อแสดงว่าคำ หรือข้อความทั้งสองข้างนั้น เสมอกัน.
20. สัญประกาศ

(1) ใช้ขีดไว้ใต้คำ หรือข้อความที่ต้องการเน้นให้ผู้อ่านสังเกตเป็นพิเศษ.

21. บุพสัญลักษณ์

(1) ใช้เขียนแทนคำ หรือข้อความที่อยู่บรรทัดบน เพื่อไม่ต้องการเขียนซ้ำ.

22. มหัตถสัญลักษณ์

(1) ใช้เมื่อขึ้นต้นเรื่อง หรือข้อความใหญ่ เพื่อให้เห็นชัด หรือเป็นหมวดหมู่.

23. ทับ “ / “

(1) ใช้ขีดคั่นระหว่างคำแทนคำว่า “หรือ” เพื่อแสดงความหมายว่าเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง.

(2) ใช้ขีดคั่นระหว่างคำ เพื่อแสดงความหมายว่า “ต่อ”.

24. เว้นวรรค “ “

(1) ใช้เขียนไว้หลังเครื่องหมายวรรคตอน.

(2) ใช้เขียนแยกคำ หรือข้อความที่แสดงรายการ.

(3) ใช้เขียนแยกข้อความ เพื่อให้เกิดความชัดเจน.

(4) ใช้เขียนแยกคำหรือสัญลักษณ์ที่ไม่เป็นอักขระไทย ออกจากคำในภาษาไทย.

ในที่นี้ผู้เขียนได้รวบรวมวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนสำหรับการสร้างประโยคเท่านั้น สำหรับรายละเอียดการใช้ซึ่งไม่เกี่ยวกับการสร้างประโยคโดยตรง เช่น การใช้เป็นสัญลักษณ์ในเชิงคณิตศาสตร์, และตัวอย่างการใช้ นั้นสามารถหาอ่านได้ในหนังสือ “หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และเครื่องหมายอื่นๆ” ของราชบัณฑิตยสถาน, 2531. ผู้เขียนตั้งใจให้บทความนี้เป็นตัวอย่างสำหรับการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอยู่แล้ว. และคิดว่าผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจได้จากบทความตัวอย่างได้, ดังนั้น จึงไม่ได้ยกตัวอย่างเพิ่มเติมอีก. แต่ก็ได้ทดลองแก้ไขบทความตัวอย่างที่ได้ยกไว้ในส่วนที่ 1. ซ้ำกัน, พร้อมทั้งใช้เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อให้เห็นความแตกต่างในการทำความเข้าใจ. ดังได้แสดงไว้ในส่วนที่ 3..

3. ตัวอย่างผลของการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ลองกลับมาดูตัวอย่างในส่วนที่ 1. อีกครั้ง. แล้วลองใช้เครื่องหมายวรรคตอน พร้อมแก้ไขโดยคำนึงถึงความคล่องจูงกันทางโครงสร้างของประโยค. คำที่ขีดเส้นใต้ นั้น เป็นคำที่เขียนเพิ่มเข้าไปใหม่, ส่วนคำที่มีเส้นขีดทับนั้น เป็นคำที่ถูกตัดออกไป. ดังที่ได้แสดงไว้ดังต่อไปนี้:-

“ ...

รายละเอียดที่น่าสนใจของการบรรยายมีดังนี้คือ

จากการศึกษาศักยภาพการแข่งขันของ
อุตสาหกรรมไทยของ นายเดวิด ดอล
ลาร์ หัวหน้าแผนกเศรษฐกิจ ธนาคารโลก

} ก.

ปัญหาการส่งออกที่ตกต่ำอย่างต่อเนื่องของ
ประเทศไทยนั้น มีสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ
คือ ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกส่งผลให้
ปริมาณการค้าระหว่างประเทศลดลงไปตาม
ความต้องการ ขณะเดียวกัน ยังเกิดจากการ
ขาดประสิทธิภาพในการแข่งขันของผู้ส่งออก
ไทยเองด้วย

} ข.

... “

ย่อหน้า ก. กับย่อหน้า ข. ควรเขียนรวมกันเป็นหนึ่งย่อหน้า และอาจแก้ไขให้เป็น-

“ ...

จากการศึกษาศักยภาพการแข่งขันของ
อุตสาหกรรมไทยของ นายเดวิด ดอล-
ลาร์ หัวหน้าแผนกเศรษฐกิจ ธนาคารโลก,
ปัญหาการส่งออกที่ตกต่ำอย่างต่อเนื่องของ
ประเทศไทยนั้น มีสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ,
ประการที่หนึ่ง คือ ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลก, ที่ส่งผลให้
ปริมาณการค้าระหว่างประเทศลดลงไปตาม
ความต้องการ. ประการที่สอง คือ ขณะเดียวกัน ยังเกิดจากการ
ขาดประสิทธิภาพในการแข่งขันของผู้ส่งออก
ไทยเองด้วย.

... “

(คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่เพิ่มเติมเข้าไปใหม่, ส่วนคำที่มีเส้นขีดทับเป็นคำที่ควรจะละออกไป.)

จะเห็นได้ว่าย่อหน้านี้ถูกแบ่งออกเป็นสามประโยค เพื่อให้อ่านได้ง่ายขึ้น การชี้แจงสาเหตุ ก็ทำให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น และเขียนให้อยู่ในรูปของนามวลีทั้งคู่. ผลของการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการคำนึงถึงการเขียนให้เป็นประโยค ทำให้เราสามารถเขียนได้ตามตรรกวิธีได้โดยง่าย.

และในตัวอย่างที่ 2.:-

“ ...

จากการสอบถามความเป็นไปยังบริษัทส่ง
ออก 842 บริษัท ซึ่งอยู่ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สิ่งทอ แปรรูปอาหาร ชิ้นส่วนรถยนต์ โดย
ร้อยละ 50 เป็นบริษัทส่งออกสินค้า และร้อยละ
ละ 25 เป็นบริษัทลูกของต่างประเทศที่ต้อง
ผลิตสินค้าไปให้บริษัทแม่ในประเทศต่างๆ คือ
พื้นฐานของบทสรุปทั้งหมด

... “

จะเห็นได้ว่านามวลีตัวแรกยาวมาก. ทำให้ผู้อ่านติดตามหากริยาหลัก “คือ”, “ไม่ได้โดยง่าย. ประโยคเช่นนี้เกิดขึ้นค่อนข้างบ่อย, โดยที่ผู้เขียนเพลินอยู่กับการแจกแจงละเอียดให้กับค่านามที่กำลังเขียนอยู่. เมื่อสลบเอาค่านามที่สั้นกว่ามาอยู่เป็นประธานของประโยคแล้ว, ประโยคจะดูกระชับขึ้น. และยิ่งมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนช่วยอีก, จะยิ่งทำให้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้นอีกด้วย.

“ ...

พื้นฐานของบทสรุปทั้งหมดมาจากการสอบถามความเป็นไปยังบริษัทส่ง
ออก 842 บริษัท ซึ่งที่อยู่ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า,
สิ่งทอ, แปรรูปอาหาร, และชิ้นส่วนรถยนต์ โดย
ร้อยละ 50 เป็นบริษัทส่งออกสินค้า, และร้อยละ
ละ 25 เป็นบริษัทลูกของต่างประเทศที่ต้อง
ผลิตสินค้าไปให้บริษัทแม่ในต่างประเทศต่างๆ คือ
พื้นฐานของบทสรุปทั้งหมด, และอื่นๆ อีกร้อยละ 25.

... “

(คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำที่เพิ่มเติมเข้าไปใหม่, ส่วนคำที่มีเส้นขีดทับเป็นคำที่ควรจะต้องออกไป.)

บทสรุป

ในบทความนี้ ผู้เขียนยอมรับว่ายังไม่ได้ศึกษาอย่างรอบคอบเท่าที่ควร. อาจมีข้อผิดพลาดมากมาย แต่ก็หวังอย่างยิ่งว่าบทความนี้จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้มีการพัฒนาสื่อของเราได้. โดยเราอาจเริ่มจากบทความในนิตยสาร “ศักยภาพ” หรือ บทความเชิงวิชาการ เช่น วิทยานิพนธ์ ก่อนแล้ว ค่อยๆ ตั้งเป็นกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้นต่อไป. ห้ายนี้ผู้เขียนขอฝากไว้ให้ทุกคนได้พิจารณา และขอความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็น เพื่อจะได้หาความเหมาะสมกันอีกต่อไป.